

Vsebina

Zanimivo

Kaj želijo kmetje 4

Sadjarstvo

Regulacija cvetnega nastavka z mehanskim redčenjem 6

Poljedelstvo

Oprava v koruzi po setvi 10

Reportaža

Nov hlev z lastnim denarjem

Zdaj še krmilno-mešalna prikolica Sgariboldi 12

Živinoreja

Koristni vohuni v hlevu 14

smaXtec je edinstvena rešitev notranjega nadzora za stalno

upravljanje pojatev, telitev, zdravstvenega stanja in

prehrane vaših krav 17

Zaznavanje problemov plodnosti, zdravja in stresa pri govedu 18

Tehnika

Pomladanski sejem se ne da 21

Itro – dan odprtih vrat 23

Sto konj iz treh ali štirih valjev? 24

Pick up zgrabljajnik SIP AIR 350 F 26

Večinsko krčenje 28

Novo registrirani traktorji v marcu 2019 32

Tri možnosti 34

Prejeli smo

Kmetovanje in politika 35

Recept

Naj hiša diši po jagodah 36

Obvestila

Nagrada za zveste naročnike 38

Obvestila Zveze strojnih krožkov

Član EUROFARM združenja
vodilnih kmetijskih časopisov

Član žirije za izbor traktorja leta

Izdajatelj: Kmetijska založba d.o.o.

Uredniški odbor:

Marjan Dolensek (kmetijska tehnika, gradnje),

Tatjana Čop

Veronika Valentar

Zorica Abraham Panič

Naslovnica: Jerneja Golob

Glavni in odgovorni urednik: Andrej Golob

Tehnični urednik, oblikovanje: Janez Grabec

Grafična priprava: Kmetijska založba d.o.o.

Tisk: Malex, d.o.o.

Naklada: 5.000 izvodov

Naslov uredništva:

KMETOVALEC, Stari trg 278, 2380 Slovenj Gradec

tel.: 02 885 67 00 in 05 901 05 76

E pošta: kmetovalec@km-z.si, http://www.kmetovalec.com

Naročnine in oglasno trženje:

KMETIJSKA ZALOŽBA d.o.o.

Stari trg 278, 2380 Slovenj Gradec

tel.: 05 901 05 76

E pošta: oglasi@km-z.si

Cena posamezne številke: 5,5 €

Letna naročnina (12 števil): 55 €

za tujino: 90 €

9,5% DDV vključen v ceno

Pred nami so volitve v evropski parlament. Na prvi pogled za kmete nepomembne, a če pomislimo na vse direktive, ki prihajajo iz Bruslja in se še kako dotikajo kmetovanja, moramo tudi te volitve vzeti resno. Ni zadosti samo čakati, kaj nam bodo politiki „skuhali“, nato pa jamrati ob šanku. Kot pišemo na naslednji strani, so sosedje pripravili lep zgled, kako je potrebno ukrepati. Tudi tam se je vse skupaj začelo v gostilni, a se je razvilo v pravo gibanje. Nekaj kmetov je sklenilo, da je dovolj čakanja na blagoslov takšnih in drugačnih politikov in uradnikov in so začeli pripravljati predloge, kako naj bi v bodoče izgledala skupna kmetijska politika, ki naj bi bila bolj poštena do kmetov in omogočala manj izigravanj. Dosedanji sistem subvencij predstavlja neke vrste začarani krog: s subvencijami zbijamo ceno, ne samo na domačem trgu, temveč preko izvoza subvencioniranih kmetijskih pridelkov tudi na svetovnem trgu, potem pa se domači predelovalci in trgovci sklicujejo na nizke svetovne cene in dodatno pritiskajo na domačega kmeta k zniževanju cen. In vsakič, ko se ta krog zavrti, so kmetje eno nadstropje nižje. Paradoks je, da največ subvencij poberejo velike kmetije. Čeprav podpora na hektar ni visoka, se pri nekaj sto ali tisoč hektarih nabere lep kupček in to tam, kjer že sama velikost omogoča bistveno bolj gospodarno pridelavo kot na par hektarskih kmetijah. Dosedanji sistem tudi destimulira pridelavo, saj enako nagraduje tiste, ki na zemlji kaj pridelajo, kot tiste, ki pustijo zemljo bolj kot ne neobdelano in rastlinje le enkrat letno zmulčijo. Pravzaprav je takšen sistem razumljiv, če pomislimo, da so ga izoblikovali kmetijski politiki in funkcionarji, ki zaradi svojih obveznosti nimajo veliko časa za resno kmetovanje ter po načelu „bog je najprej sebi brado ustvaril“ so si vzpostavili sistem, ki jim za malo dela prinaša bogato plačilo. Pa to ne velja samo za naše kmetijske funkcionarje, tudi drugod so krvavi pod kožo. Ker kmetje (vsaj večina) ne želijo biti socialni podpiranci, temveč želijo za pošteno delo dobiti pošteno plačilo, so pripravili svoje predloge, ki jih sedaj dajejo v javno razpravo. Tako se politiki ne bodo več mogli sklicevati na dobro voljo in žrtvovanje za kmete, temveč bodo prisiljeni na pobudo odgovoriti. Da se ne ponavljam, podrobnosti preberite na naslednji strani, menim pa, da so dobro izhodišče tudi za razprave pri nas.

A kot je že običaj, teče pri nas razprava od zgoraj navzdol. Oziroma „zgoraj“ so nam pripravili resolucijo Naša hrana, podeželje in naravni viri po 2021, ki naj bi jo v bazi potrdili. Seveda to ne bo težko, saj resolucija vsebuje kup lepih besed in dobrih namenov. Ki pa običajno tlakujejo pot v pekel.

Tudi tu smo v začaranem krogu. Vse manj je strokovnosti in vedno več ideologije. Namesto da bi stroka usmerjala javno mnenje, je to delo prepustila šarlatanom, ki so s svojimi komatizmi (v psevdoznastveno razlago zavitimih nebulozami) hvaležen vir revijam in oddajam za osamljene gospodinje. Tako se izoblikuje javno mnenje, ki je kmetijstvu vse bolj nenaklonjeno. Seveda je razumljivo, da politiki vedno poskušajo ugoditi javnemu mnenju, manj razumljivo je, da jim pri tem strokovnjaki ne natočijo čistega vina, temveč so tiho ali celo poskušajo z odobravanjem zase pridobiti kakšno drobtinico. Bom konkretno: na eni od predstavitev naše resolucije je bilo kot perspektivni primer predstavljeno „seneno mleko“ in „seneno meso“. Seveda je termin sam po sebi neumnost (ne glede na to, če ga uporabljajo tudi Nemci). Mleko je kravje, kozje, ovčje, tudi žensko, in sestava je dokaj stalna ter sorazmerno malo niha glede na sestavo obroka, kadar je ta v normalnih okvirih. Razlike, ki jih promotorji navajajo v korist „senenega“ mleka, so v glavnem za lase privlečene oziroma plod povsem različnega obroka. V „raziskava“h, ki jih promotorji navajajo, so kot „seneno“ analizirali mleko krav poleti na paši, medtem ko so kot „silažno“ mleko vzeli mleko krav, krmljenih z visokim deležem koruzne silaže in krmil. Če bi vzorčili mleko krav, krmljenih bodisi s senom ali silažo, vendar oboje pripravljeno iz enakega zelinja, potem tudi razlike v sestavi ne bi bile opazne. Enako velja za meso.

Pravzaprav so avtorji zasebnega pravilnika o „senenem mleku in mesu“ zagrešili še eno kolosalno neumnost: dovoljujejo krmljenje s suhimi stranskimi proizvodi živilske industrije, ne pa s svežimi (nesiliranimi), torej analogno temu ne bi smeli krmiti sveže trave oziroma pasti živali.

Čeprav nekateri kmetje mislijo, kako bodo na račun senenega mleka in mesa dobro zaslužili, je stvarnost povsem drugačna. Z negativno propagando o manjvrednosti silažnega mleka in mesa ne bodo dvignili cene svojemu mleku in mesu, temveč samo zbijajo ceno običajnim kmetijskim pridelkom. Pa še tisto razliko v ceni bodo pospravili v žep certifikatorji in propagandisti. Na koncu kljub precejšnjemu vložku njihov prihodek ne bo nič večji, kot je sedaj, res pa bodo sosedje dobili še manj. Mogoče je gonilo tega miselnost „nič hudega, če mi pogine krava, samo da sosedu dve.“

Pa nimam nič proti senu, nasprotno, dobro seno je odlična krma, a tudi dobra silaža ni nič slabša. S slabim senom ne boste priredili ne dobrega mleka ne mesa, zato sena kot takega še ne uporabljajmo za sinonim kakovosti. Zgledov, kako si kmetje s podobnimi akcijami znižujemo ugled v javnosti in postajamo najhujši onesnaževalci, zastrupljevalci in mučitelji živali, bi hitro našli še več.

Vaš urednik